

Fastetid – en tid för botgöring

"Fastan påminner oss om att bönen och botgöringen är viktiga element i en kristens liv", säger biskop Javier Echevarría. Vi återger här en del av en predikan som Opus Deis prelat höll inför församlingsborna i den helige Josemarías församling i Rom med anledning av diakonvigningen den 12 februari av några medlemmar av Opus Dei.

2005-02-24

Kära bröder och systrar! Kära barn!

Under denna den första söndagen i Fastetiden visar oss liturgin Jesus när han ber och fastar under fyrtio dagar i öknen, och hur han därmed förbereder sig för uppdraget att offentligt genomföra sitt frälsningsarbete. Det är just för att erinra om denna period i Herrens liv och för att söka efterlikna Honom som Kyrkan har fastställt denna liturgiska period om fyrtio dagar som en förberedelse för Påsken. Det finns ingen annan väg. Om vi vill följa i Jesu spår, måste vi betrakta hans exempel och försöka göra som han.

Det första vi kan lära av Jesu heliga levnadssätt är hur nödvändigt det är att be och göra botgöring för att

genomföra ett gott verk. Och vilket verk är viktigare än vår helgelse?
”Helig utan bön? ... Sådan helighet tror jag inte på”, skrev den helige Josemaría (Vägen, nr 107). Han visste också av egen erfarenhet att bönen var det viktigaste i en kristens liv.

Detta är den första punkten som vi måste betrakta idag. Hur ser vår bön ut? Ber vi varje dag? Ber vi verkligen, inte bara en läpparnas bön utan en uppriktig bön som vi ber av hela hjärtat? För en människa som vet att hon är ett Guds barn borde bönen komma spontant, vara ett ständigt flöde i det egna livet, inte bara i svåra ögonblick eller när vi tydligare än vanligt ser prov på den egna begränsningen.

Fastetiden ger oss alla möjligheten att med nådens hjälp på nytt upptäcka hur viktig den inre bönen är och att föresätta oss att be oftare och mera innerligt. Men Jesu tid i

öknen består inte bara i bön utan han fastar – i fyrtio dagar! Detta är ett tecken för oss alla, nu och i framtiden, att botgöringsövningar är ett annat sätt att be. De är med den helige Josemarías ord: ”sinnenas bön” (*Es Cristo que pasa*, nr 9).

Med Fastetiden påminner oss Kyrkan om att bönen, botgöringen liksom barmhertighetsgärningarna mot vår nästa utgör grundläggande beståndsdelar i den kristnes liv. Det är inte ett kristet liv värt namnet där dessa övningar inte intar den framträdande plats som de har i Guds frälsningsplan.

I detta sammanhang vill jag påminna er om den kära plikten att be och göra små uppoffringar för den helige Fadern, för biskoparna och prästerna och för Kyrkans prästkallelser. Förra veckan såg vi igen prov på hur Johannes Paulus II helt utger sig själv i uppdraget att vara den gode

herden, hur ödmjukt och lugnt han tar emot de lidanden med vilka den gudomliga försynen välsignar honom. Med total självförglömmelse sparar han sig inte och ger han allt han har att ge till tjänandet av själarna och hela världen. Därför är det vår plikt som goda söner och döttrar att göra ännu mera uppoffringar och böner för vår påve.

För att vinna den andliga kampen

I den här söndagen ger oss den liturgiska texten dessutom ett särskilt budskap. Efter det att Herren hade förrättat bön och fastat, ”kom frestaren och sade till honom: ’Om du är Guds son, så befall att de här stenarna blir bröd’” (Matt 4:2). Vilket imponerande mysterium: det är inte vem som helst som frestas, utan Guds fullkomlige, enfödde Son!

Denna scen ur Evangeliet borde trösta oss och ge oss tillförsikt. Också vi utsätts ofta för frestelser, och

kommer att utsättas för dem ända till slutet av vårt liv. Djävulen och vår egen svaghet sätter ständigt och jämnt krokben för oss där vi vandrar på vår väg mot det eviga livet. Men Kristus har besegrat djävulen i vårt ställe. Om vi förenar oss med Kristus kan och bör vi med framgång konfrontera alla frestelser som försåtligt kommer i vår väg, om vi bara inte frivilligt utsätter oss för dem och om vi flyr varje tillfälle till synd. Ty som många andliga författare har påvisat är djävulen som en hund som står bunden, han kan skälla så mycket han vill, men om vi inte i vårt oförstånd närmar oss honom, kan han inte göra oss något.

"Om djävulen ställer dig inför ditt elände – uppmanar en stor kyrkofader, den helige Gregorius av Nazians – visa honom då det som han inte vet, uttala detta livets ord som är brödet som kommit ner från

himlen och ger liv åt världen” (Tal 40, 10). Gå vördnadsfullt och väl förberedda till bikten och kommunionen. Det är ett fantastiskt vapen som hjälper oss att klara av varje andlig kamp.

Detta är speciellt helgat åt den heliga Eukaristin och vi har här många möjligheter att ta emot avlat. Det är till stor hjälp för oss i vårt kristna liv och om vi samtidigt tar till oss och mediterar över de förtjänstfulla handlingar som Kristus, jungfru Maria och helgonen har utfört kommer avlaterna att rena oss från straffet av våra synder och ge oss förnyad andlig kraft.

Som avslutning vill jag påminna om något som ni väl känner till. Ofta avbildas jungfru Maria med foten på en hemsk orms huvud. Hon har segrat över djävulen och genom sin innerliga förening med Kristus är hon vår mor. Låt oss alltså be Maria

att hon alltid må stå vid vår sida och
hjälpa oss alltid när vi behöver hjälp.
Amen.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
fastetid-en-tid-for-botgoring/](https://opusdei.org/sv-se/article/fastetid-en-tid-for-botgoring/)
(2026-03-15)